

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 40 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 12-13.

1. JULI 1939

11. ÅRGANG

"Se, her er et sted hos mig"

(2. Mos. 33: 21)

Av Rolf Westlie.

Allerede i de tidligste ungdomsdager stifter man bekjentskap med skuffelser og sorger. Det er mange brustne håp. Hjerte skilt fra hjerte. Mange gråter over et forfeilet liv. Mangt et morshjerte lider. Den rette benevnelse på jordlivets mange vanskeligheter og kamper finner vi i uttrykket «tåredalen». Dog er det godt, «at der er et sted hos Herren.»

«Kom til mig alle I som strever og har det tungt, og jeg vil gi eder hvile.» (Matt. 11: 28).

Etter at Kain i misunnelse og hat hadde reist sig mot sin bror og slått ham ihjel, sier han: «Min misgjerning er større enn jeg kan bære den. Jeg må skjule mig for Guds åsyn. Hver den som finner mig vil slå mig ihjel.» Hvilket mørke senket sig ikke over den unge mann. Hvilken fortvilet stilling å være i. Gud gikk imidlertid imellem. «Og Herren satte Kain et tegn, så at ingen skulde slå ham ihjel.» Gud beviste sin kjærlighet på denne ulykkelige mannen, hvis broders blod ropte om hevn og forbannelse.

Jeg tenker på når man er i nød, — syndenød. Synden står for ens indre blikk. Misgjerningene tynger. Fra hjertet ropes: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme.»

Der kjempes en indre kamp. Evighetsverdier står på spill.

Midt i kampen om menneskesjelen lyder der et bibelord: «Men han er såret for våre overtredelser, og knust for våre misgjerninger» — Frigjørelse i Kristus. Syndens slave er fri. I ens bryst hvisker der en strofe fra den gamle salme:

«Åpen har jeg himlen funnet.
Jesus vant og jeg har vunnet.»
«I verden har I trengsel, men

vær frimodig! jeg har overvunnet verden. (Joh. 16: 33).

Trengsler, — svære trengsler har Guds folk ned igjennem tidene gjennomgått; men Guds ord har holdt dem oppe i kampens hete. Tross de sterke påkjenninger så har de vært frimodige. Når forfølgelsen var grusom så hadde de dog et sted å gå til. «Hvor godt da å fly til din åpnede favn. Du lindrer hver smerte og mildner hvert savn.»

Paulus taler om «den trøst som skriftene giver.»

Vi vender oss til den kjære bok og leser: «Er det noen trøst i Kristus, er det noe kjærlighetens husvalse, er det noe Andens samfund, er det noe medfølelse og barmhjertighet» Jo, Gud være takk.

Du kan smile blandt tårer i med- og motganger, under regn og skyfull dag. Jeg sitter en dag i en park i Oslo, og kaster brødsmuler til spurvene. Det var så gildt å betrakte disse små spurvene. Jesu ord kom til mig: «Se, til himmelens fugler» Vår himmelske fader føder dem alle. Skulle han glemme dig.

Snart kommer oppbruddet. Brude-skaren skal løftes hjem til de himmelske boliger. En morgen uten skyer.

Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting eders begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse.» (Fil. 3: 6).

Det er vel neppe noe menneske som ikke i nødens og farens stund har bedt: «Gud hjelpe mig.» — Men når det som forferdet dem er over, da glemmer man Gud, og mener å greie sig selv. Anderledes er det for dem som har erfart nådens tilgivelse for synd. For dem som har

Gudslivet. Bønnen for disse blir naturlig. Bønnhørelsen blir til forherligelse for Jesu navn.

Bønn, tilbedelse og lovprisning det er noe «fint» for Guds barn. Man ber ikke etter bønnboka. Sjelen er kommet inn i den rette tilbedelse, og tilbedelsen er i ånd og sannhet.

Skriften taler om: Bønner, forbønner, takksigelser.

Et rent og varmt bønneliv det er noe herlig for Guds folk. Å være sammen med brødre og søstre som lever bønnelivet, det er virkelig oppløftende. Ikke underlig at disiplene ba: «Herre lær oss å bede» Det heter om disiplene: De holdt samdrektig ved i bønner. Bønnesvaret kom. «Da pinsefestens dag var kommen. — blev de alle fylte med den Hellig Ånd.»

Det måtte et kors og et Golgata til for at Jesus kunde bringe frelse til den fallne slekt. Det måtte en pinsedag til for at disiplene kunde oppfylle den oppgave Jesus gav dem: Å være hans vidner.

Vi behøver vår pinsedag. Gud være takk for pinseoplevelsen, men det lyder dog fremdeles til Guds folk: «Bliv fylte av Anden.»

«Drikk igjen min sjel ti større kraft du får»

Bekymringer blir man ikke spart for, men bekymringene skal ikke ta «kvelertak» på oss. «Vær ikke bekymret for noen ting» Det betyr jo ikke det samme som at man skal være sorgløs og la alt skure i vei. Utløsningen har vi når sakene bringes fram for Gud i bønn. Det lyder til oss: «Se, her er et sted hos mig»

Hos Herren er der ly for stormene, og hjelp i nød. Derfor ber vi:

«Lær mig å bede Gud, lær du mig bønn. Gi du mig barnets tro, lær du mig bønn.»

"Tal ikke mere til mig om dette."

Av forstander A. Nilssen.

Det er nu nok; tal ikke mere til mig om dette!

(5. Mosb. 3, 26.)

Det var et stort, intens ønske i Mose hjerte, noe som han gang på gang bønnfalt Herren om, nemlig dette: La mig dog dra over og se det gode land som er på hin side Jordan, dette gode bjergland og Libanon!

Men på grunn av sin ulydighet og heftighet ved Meriba, der han slo på klippen istedetfor å tale til den som Gud hadde befalet ham blev han nektet dette. Gud nektet stadig å oppfylle denne Mose bønn, og tilslutt sa han til Moses: Det er nu nok; tal ikke mere til mig om dette! Det er som om det såret Guds store barmhjertige og elskende hjerte å måtte avslå denne Mose bønn, han orket ikke å høre den lenger og saken var tryggelig fast besluttet hos ham, det kunde ikke forandres.

Dette kunde synes hårdt handlet av Gud, og forunderlig nok når vi betenker hvilken bønnens mann Moses var, og en profet som Herren talte med åsyn til åsyn, Guds erklærede yndling som endog fikk være sammen med Gud på bjerget i firti døgn og fikk opholde sig i det aller helligste, slik at da han steg ned av bjerget så skinte hans ansikt av dette at han hadde talt med Herren. Moses var ellers vant til å få sine begjæringer oppfylt. Ved hans bønn kom plagene over Egypten, og på hans bønn forsvant de også igjen. Da han stod på bjerget med oprakte hender, da seiret Israels folk over Amalekiterne, og likedan ved Sinai da Herren i sin vrede vilde ødelegge hele folket, da var det igjen Mose bønn som bevirket at Gud sparte dem. Og dog — blev denne hans bønn nektet bønnehørelse. Hans bønn for folket blev hørt, på grunn av hans forbønn blev hele folket spart, men da han bad så tyndt for sig selv om å få lov å komme inn i Kanaan, det forjettede land som han så ofte hadde drømt om å komme inn til, da blev han feiet bort med dette: Tal ikke mere til mig derom! den sak er fast besluttet hos mig, det kan ikke bli noen forandring heri! Forunderlig og dog, hvilket lys det dog kaster over bønner.

Vi taler så ofte om Herrens dunkle og uforklarlige førelser og hans

underlige handlemåte med sine. Og sikkert er det at de ofte kan være dunkle, men ser vi riktig nøie efter, vil vi som regel se klart nok grunnen hvorfor Herren handler som han gjør. Undersøker vi vårt eget liv vil vi som regel finne at feilen ligger for vår egen dør. Der fins ting i våre liv, enten i vårt forrige eller vårt nuværende liv som gjør at vår bønn ikke kan besvares. Det er det beste for oss og kanskje også for andre at den ikke gjør det. Og glem ikke at der er bestemte love nedlagt, naturlove som og er Guds love og som ikke kan opheves og som bestemmer Herrens handlemåte mot oss.

Det første vi lærer av denne beretning er dette at Gud vil adlydes, ubetinget, absolutt. Herren er ikke å leke med, han er nøie og streng, ja forferdelig i sin nidkjærhet, og allermest mot sine utvalgte redskaper, de som han setter allerhøiest, dem er han aller strengest med, han koster dyr skole på sine mest lærvillige elever. Den Herren elsker, den refser han, og han hudstryker den sønn han tar sig av. Ting som Herren kunde båret over med hos en almindelig Israelit, kunde ikke tåles hos Gudsmannen Moses. Dette er ganske naturlig, for tenk hvilken stilling Moses innehadde, han var Guds særegne representant for folket. Alles øine var rettet mot ham, som han gikk slik fulgte folket efter, han var den spesielle førerskikkelse. Det var derfor forferdelig hvor Guds navn blev krenket ved Meribas vanne. Ved Mose ulydighet og heftige kjødelige handling og de tankeløse ord han utslynget: «I gjenstridige, mon vi kan skaffe eder vann ut av denne klippe?» — blev Guds hellige navn vanæret like for folkets øine, de vilde aldri glemme de lynende øine og de bitre ord, de var preget i deres hjerter, tenk, — Gudsmannen Moses ulydig mot Gud.

Dette kunde ikke være ustraffet, straffen måtte bli stor, eftersom forseelsen var forferdelig, og Herren visste vel at dette var Mose ømmeste punkt, og derfor måtte han, for at gjenoprette den tapte respekt for Guds hellige navn forårsaket ved Mose handling, — og skjønt hans ømme Faderhjerne blødde derved, —

kunngjøre denne straff som siden ikke kunde forandres tiltross for Moses innerlige bønner. Det sved nok for Gud og det sved for Moses, men det hadde sine gavnlige virkninger, og Moses som den sagtmodigste mann på jorden som han var, bøiet sig i dyp ærefrykt for den mektige Jehova. Vel vidende dette at Gud gjør alting såre vel.

«Hvad han tager, hvad han giver, samme Fader han forbliver, Og hans mål er kun det ene, barnets sanne vel alene.»

Men allikevel — Gud er en god Gud. Gud tok ikke sin tjener bort i vrede, ei heller lot ham gå tilgrunne i sin bedrøvelse. Like før sin død fikk han skue landet fra den ene ende til den annen. Han fikk se det gode bjergland og Libanon. (Underfulle, kjærlighetsfulle Gud! alle dine veie er liflige veie og alle dine stier er fred. Hvor du vender alt til det gode og selv i vrede kommer forbarmelse i hu, hvor fint, hvor ømt, hvor kjærlighetsfullt du behandler dine øienstene!)

Derefter blev Moses tatt op til et bedre land, og Gud selv besørget hans begravelse, og siden ser vi ham på forklarelsens bjerg sammen med Elias og Guds enbårne Sønn. Han var også da kommet inn i det land hans hjerte hang så innerlig ved.

Er det ikke visse ting som Gud forbyr oss å be om? Paulus bad tre ganger at Herren vilde borta tornen i kjødet — hvad så enn denne torn var — men Herren svarte hver gang: *Min nåde er dig nok, for min kraft fullendes i din skrøpeligheit.* Gud tar ikke alltid bort det som smerter oss, men han gir oss noe som er bedre, nemlig sin nåde og kraft til å bære det med tålmodighet. Be derfor ikke Gud om å fjerne byrden og korset, men be Gud om kraft til å bære det. Be ikke om ting som relativt er umulig for Gud å gi dig. En søster der blev frelst gjennom dette at hun mistet sin mann, der forlot henne og giftet sig med en annen, — bad således til Gud: Kjære Gud, nu har du vært så god imot mig og frelst min sjel. Nu kan du også gi mig min mann igjen?» Men Herren svarte blott: *Min nåde er dig nok!* Hun bad aldri mere om dette siden.

Det kan være uhyre resikabelt å fortsette og trygle Herren om noe efter at vi har fått det klart for oss

at det ikke behager Herren å gi oss
 hva vi ber om. Noen mener at vi
 for å bruke Luthers uttrykk, kan
 sette *Vårherre stolen for døren.*
 Det vil si, true Gud til å gi oss det vi
 ber om ved å fastholde hans løfter
 om bønnehørelse. Og det kan nok
 være noe i det, men jeg tror vi skal
 være forsiktige med det, det trengs
 nok en Luthers dype innsikt og for-
 trolighet med Gud og hans Guds-
 frykt og ydmykhet for å praktisere
 dette, eller vil det bli formastelse og
 å friste Herren vår Gud. Det sømmer
 seg for støvets barn å trede frem med
 ydmykhet og ærefrykt for Åndernes
 Fader og i ydmyk underkastelse be-
 Herre *din vilje skjæ.* Gud vet best
 hva det er nyttig for oss å be om
 og vår første oppgave når vi ber skul-
 le være å utfinne Guds vilje og inn-
 rette vår bønn i overensstemmelse
 med den, vi vilde da alltid få hva
 vi bad om.

En mor jeg hørte om, bad for sitt
 syke barn, som hun forstod at det
 var Herrens vilje skulle dø. Men
 hun vilde ikke slippe det, og gjor-
 de krav på at det skulle leve. Det
 fikk også leve, men vokste opp og
 gled ut på syndens vei og endte sitt
 liv i fengslet. Det var ingen velsig-
 nelse ved den bønn. Vi må først væ-
 re klar over om bønner er etter Her-
 rens vilje om vi skal kunne be med
 frimodighet, og da vil Herren høre
 og bønnehøre oss med velsignede
 frukter av vår bønn.

Men dette er ikke for at vi ikke
 skal be *inntrengende* og *alvorlig*
 endog om det til sine tider synes
 som om himmelen er stengt og at
 Gud ikke svarer vår bønn. Han tier
 ofte til vår bønn for å prøve vårt
 alvor og opriktighet, han kan dryge
 med svaret og la oss vente utenfor
 sin dør, men allikevel kan vi be med
 utholdenhet og iherdighet som en-
 ken hos den urettferdige dommer
 som Jesus taler om i Luk. 18. Det
 kan være visse grunner for at Gud
 holder tilbake velsignelsen — for en
 tid. Men da får vi ransake våre veie
 og hjerter og fortsettende holde ut i
 bønn, ja til sine tider kan det synes
 som om vi må be mot følelse, for-
 nuft, ja som det synes endog mot
 Guds vilje som tilfelle var med Ese-
 kias der hadde fått beskjed om at
 han skulle dø, men som allikevel
 bad om å få leve og fikk sig tillagt
 femten år til sine dage. Men det er

da allikevel *Åndens virkning* i sjelen
 som puster til vår bønn, det er troen
 den himmelstormende, og ikke for-
 mastelsen — Guds Ånd vet hva
 Herrens vilje er, og går i forbønn for
 de hellige med dype sukke, skjont
 skjult og stille er den allikevel driv-

kraften i vår bønn, den sikre veile-
 der til nådens trone. Noe annet er
 det når Herrens stemme lyder klart
 til oss enten gjennom det åpenbare-
 de ord eller dypt i vår ånd og sam-
 vittighet: *Tal ikke mere til mig
 derom!*

Fra Desmond India

Bangalore India 16. mai 39.
 Fra et privatbrev.

Kjære broder og venner.
 Derfor sier jeg eder: Vær ikke
 bekymrede for eders liv, hva
 I skal ete og hva I skal drikke
 eller for eders legeme, hva I
 skal klæ eder med. Er ikke li-
 vet mer enn maten og legemet
 mere enn klærne? Se, til him-
 lens fugler . . . o.s.v.

(Matt. 6, 25—26).

Takk og lov, kjære Jesus! Du har
 omsorg for dine.

Hjertelig takk for brevet og che-
 cken på kr. 137.50. Må Herren selv
 rikelig lønne hver og en som har
 ydet til Hans sak. Det var jo også
 opmuntrende å se at venner yder til
 hjemreisen.

Du spør hva hjemreisen vil ko-
 ste og vi har regnet det ut. På billig-
 ste måte, nemlig 3dje klasse, kom-
 mer i billett på kr. 960.— ibe-
 regnet ophold på de steder vi må
 bytte o.s.v. Vi er 5 voksne og Ruth
 går for halv pris så det blir jo en bra
 stor sum; men er det Herrens vilje
 at vi skal hjem så vil han nok skaffe
 medler tilveie. Sølvvet og gullet hører
 ham til.

Vi er gla i gjerningen herute, men
 du vet legemet kunne nok trenge til
 forandring og sjelen lenges ofte ef-
 ter de helliges samfund i hjemlandet.
 Dog må Herrens vilje skjæ.

Skal senere skrive et lengere brev.
 De hjerteligste hilsener fra oss alle.
 Deres i nåden forbundne broder
 og søster

Frank og Ananda Desmond.

Kjære lesere!

La oss huske på å be for famili-
 en Desmond og hjelpe dem med
 midler til hjemreisen. De har vært
 ute i over 15 år og alle forstår at de
 behøver å komme hjem. Midler til
 hjemreisen kan sendes til underteg-
 nede. Det blir kvittert for beløpene
 med nummererte kvitteringer, som
 sendes til givene og siden kvittert
 for under samme nr. i bladet.

Broderligst

G. Iversen,
 postboks 52, Sarpsborg.

I India finnes omkring 600 000
 større og mindre byer uten noen
 kristne innbyggere.

— Er du villig til å være mindre
 enn en dråpe i en bøtte, å være så
 håpløst ubetydelig at ingen tenker
 på dig i forbindelse med det liv du
 har tjent? Er du villig til å tømme
 og bli tomt, til å tjene andre uten
 tanke på at andre skal tjene dig?

O. Chambers.

Guds sak går frem i China

Brev fra Brundtland og Frellumstad.

Chiao-cheng den 26./4 39.

Elskede venner i den Herre Jesus!
Guds dyrebare fred! —

«Og Herrens, vår Guds liflighet være over oss, og våre hendes gjerning fremme du for oss, ja våre hendes gjerning den fremme du.

(Salm. 90, 17).

Slik talte Herren til oss nu en av dagene mens vi hadde stormøte. —

Vi har nylig hatt den glede å ha en svensk misjonær br. Leander og hans kinesiske medarbeider br. Kao, som begge kom som en sky full av regn og falt på tørstig jord. Vi har lenge bedt meget sammen om at Herren skulle sende sine vidner til Shansi. Og større blev gleden da vi fikk høre at også denne provins var lagt på vår broders hjerte. Da er det alltid lettere å gå, fordi Herren går foran og åpner veien.

Vi har lest og hørt meget om vår kjære br. Leanders virke i China og Sverige. Herren har brukt ham til underbar velsignelse.

— Vi hadde fem dages møter. Ja, i sannhet en hel og full utgydelse av den Hellige Ånd. Lørdag den 8. april kom først br. Kao, br. Leanders kinesiske medarbeider. De kom nemlig fra Ch'ing-Züan og hadde hatt stormøter og avskjedsmøter hos søstrene Bjærva og Thuen. Vårt første møte var lørdag eftm. Et velsignet møte, hvor Herren var den ledende i alt. 1. påskedag hadde vi den glede at en av våre eldste evangelister blev ekteviet til en av menighetens troende søstre. Br. Kao talte gripende til den store forsamling som fyllte vårt store lokale samt to gårds plasser. Det var en stor begivenhet for folket i byen å se dette vakre lokale så nydelig pyntet og en helt igjennom kristelig skikk for ektevielse. Guds Ånd hvilte mektig over handlingen og talen til disse våre kjære søsken, som skulle dele livet sammen og arbeide i Herrens velsignede tjeneste.

Om aftenen hadde vi også møte, en vekkende ånd rådet og sjelene lengtet etter mere av kraften fra helligdommen. Å, det var susen av pinse i blandt oss. Ikke bare på apostlenes tid. Nei, Herren er den samme i dag. Halleluja! Er bare vå-

Brundtland og Frellumstad tilhøre.

re kanaler åpne, så fyller Jesus når som helst. Takk og lov!

Nu var mandagen kommet og vi ventet vår kjære br. Leander og søster Thuen, og tirsdagen kom søster Bjærva og deres evangelist og hustru. De kom alle fylt med hellig varme og for å være med å ophøje «det blodbestenkte korsets banner.» Halleluja!

Hvor det er skjønt å være stridsmann i Guds hellige krig og redde sjele fra mørket til Guds underbare lys. Ja, korsveien den leder hjem.

Det var velsignet å se denne Herrens kjempe stå frem og vidne så enkelt, men fylt med iver og kraft for sjeles frelse. Fra først til sist var broderens største emne: Be! — Be! Hold ut å be! for Herren vil gjøre store ting for dere, sier han. — Guds ånd var så mektig over møtene at sommetider blev det bønn hele møte. Gjennom bønnens vei finner vi disse klenodier som er gjemte på lønlige steder. Å hvilke rettigheter vi har, bror og søster.

Må våre kanaler alltid være åpne, så vil Herren gjøre underbare ting for oss.

Den siste dagen hadde vi dåp. 26 stykker gikk lydighetens vei og lot sig begrave med Kristus for å opstå til ett nytt levnet. Omtrent alle disse blev Åndsdøpt dagen før. «Vi hørte dem tale i tunger og høilydt prise Gud.» Det var stor pris til Lammet og jubelen stod høit. De

fleste av de troende i menigheten blev åndsdøpt og det lyser så godt av dem alle, vi synes hele menigheten har blitt ny, ja helt forandret. Slik kan Jesus gjøre med oss mennesker, dersom vi lyder Ham.

Mange syke blev helbredet fra forskjellige sykdommer og de stod op og priste Jesus for full befrielse, og de var så lykkelige. Mange, ja mange var i sjelsnød og la byrden ved Jesu føtter og blev lykkelige i Jesus.

Vårt siste samvær var kjærlighets måltidet da vi brøt brødet og minnes hans død inntil han kommer, vår elskede Jesus.

Og så fikk de nydøpte håndspåleggelse og de var fulle av takk og lovsang til Jesus.

Ja, det var som det står i Ap. gj. 2: «Fulle av søt vin.» Ja, det er sannelig å bli fylt slik. Priset være Jesus!

Vi har nu efter stormøte åpnet en bibelklasse for kvinner og det er godt og åpent iblandt dem og ordet senker sig i hjertene. Også landsbyarbeidet går godt. Det er nu blitt mulig å dra fra by til by med evangeliet, og det er svært åpent iblandt dem. Så vær med oss i bønn for dette stakkels folk at de må vinnes for Jesus. Be! *Hold ut og be.* Snart er arbeidsdagen slutt. Det mørkner til på jorden idag, men for alle som er rede når Jesus kommer er det lyst. Vi får gå høiere op for alltid å være med Jesus.

Sender så vår hjerteligste fredshilsen til alle våre kjære venner som leser «Misjons-Røsten». Gud signe dere alle. Herren er trofast!

Deres for Chinas frelse

*søstrene Brundtland
og Frellumstad.*

Et vidne.

En mann holdt foredrag mot kristendommen; han påstod at evangeliet bare var en fabel.

En arbeider reiste sig og spurte om han måtte rette et spørsmål til foredragsholderen. Han fikk lov til det.

«For 30 år siden var jeg en forbannelse for denne by,» sa han. «Jeg forsøkte på å forbedre mig. Det blev ikke til noe. Jeg blev straffet av politiet. Det hjalp ikke. Jeg blev avholdsmann. Det varte ikke. Alle hadde opgitt mig. Jeg hadde opgitt mig selv. Da hørte jeg evangeliet.

Som mi
er det b
dagaska
prise H
be for
bønn!
av pri
av mis
å dele
vært m
for det
om at
fremov
Misjonær
«For en t
der var vekk
reiste derbor
3. juledag. F
sen og sa at
brutt helt
Jeg gledet m
byen hvor
mig temmel
gere enn jeg
ta dit ut der
meget å sna
ro. Da jeg h
net jeg ved
andaen. Bl
på inpamo
rundt i djev
Vinduet mi
sa: «Her k
op. Hvad e
soldater so
stemmen ig
soldater!»
vekkelsesfo
natten. Kl
og lukket
gutter. N
glem alle h
serne er så
på og sa:
hatt slikt
Hellig Ånd
re, selv on
Kan vi f
her. — J
sammen o
som jeg a
stod en s
gulvet: «
om frelse
mitt hjer
annet ha
hjalp. Si
liet er al
frelse for

Vekkelsen på Madagaskar

Som misjonsfolket allerede vet er det brutt ut vekkelse på Madagaskars østkyst. Må vi nu be for dette folk. Gud hører bønn! Det følgende er utdrag av privatbrev derfra, skrevet av misjonærer. Føler trang til å dele det med alle som har vært med i bønn om vekkelse om at de frelste må bli ført fremover!

Misjonæren skriver:

«For en tid siden fikk jeg høre at der var vekkelse i Vangaindrano og reiste der bort. Kom til min kollega 3. juledag. Hun snakket om vekkelsen og sa at hun gjennom den var blitt helt sammen av Guds Ånd. Jeg gledet meg til å komme ut til den byen hvor vekkelsen var, men følte meg temmelig trett og var ikke ivrigere enn jeg sa, at jeg ikke orket å ta dit ut den første dagen. Vi hadde meget å snakke om og gikk sent til ro. Da jeg hadde sovet en stund, våknet jeg ved at der var folk på verandaen. Blev ganske het og tenkte på inpamozavy (hekser som farer rundt i djevelens erinne om natten). Vinduet mitt stod åpent. En stemme sa: «Her kommer soldater.» Vi for op. Hva er hendt? Her fungerer jo soldater som politi. Da hører vi stemmen igjen: «Her kommer Jesu soldater!» Da forstod vi at det var vekkelsesfolket som kom midt på natten. Kl. var 2.30. Vi fikk på oss og lukket op. Der stod 8—10 unge gutter. Noen var så ivrige at de glemte alle høflighetsformer, som gasserne er så nøie med. De bare for rett på og sa: «Vi er så lykkelige! Vi har hatt slikt herlig møte inatt, og den Hellig Ånd sa at vi skulle besøke dere, selv om det var midt på natten. Kan vi få lov til å ha bønnemøte her. — Ja, de kom inn i stuen alle sammen og der blev et bønnemøte som jeg aldri har sett make til. Der stod en strålende ung gutt midt på gulvet: «Nei, dette er så vanskelig

om frelsen i Jesus. Han rørte ved mitt hjerte og gav mig et nytt. Alt annet hadde vært forgjeves. Det hjalp. Si hvad De vil, men evangeliet er allikevel «en Guds kraft til frelse for hver den som trer!»

at jeg kan ikke greie det lenger. Hjertet mitt sprenges av glede! Jesus har frelst mig. Han har åpenbart sig for mig! Han har snakket til mig! Han har sagt at jeg ikke skal tjene avguder. Han har sagt at han elsker mig. Å, jeg er så lykkelig. Der er måneskinn i maven min og den er så lykkelig.» (Gasserne kjenner følelsene i maven!) Han holdt sig på maven og lo og gråt om hverandre. — —

Så reiste han sig i bønn. Hånden løftet han mot himlen, ansiktet alvorlig, vendt opover: «Å Jesus Kristus, frels oss, utgyd din Hellig Ånd over oss! Å fyll våre misjonærer med din Hellig Ånd. La det velde kraft fra dem. Der er ingen grenser for hvad du kan gi!» Et hellig alvor var over ham. En mektig ånd var tilstede. Det lysnet av dag og enda var det bønnemøte i I.s stue. Kl. 5 gikk de. Det var vanskelig å bryte op. Han som hadde «måneskinn i maven» begynte igjen: Å, jeg er så lykkelig! Jeg kan ikke tie. Nu har jeg ikke sovet og spist på 3 døgn; men jeg er ikke trett og ikke sliten —.» Endelig rev de sig løs og gikk.

Neste dag efter middag drog vi ut til byen. Først hadde vi møte med barna, og det var også en opplevelse. Men så kom de voksne. Der var ingen preken. Det gikk slag i slag med bønn, vekkelsessanger, vidnesbyrd. Henimot slutten reiste en av vekkelseslederne sig; men plutselig hører vi en stemme bak oss som sier stammende: «Syng nummer» — —.

Den første satte sig med en gang stille ned. Jeg så mig om. Der ser jeg en liten gutt stå med hånden hevet høit over hodet sitt, som de gjør når den Hellig Ånd faller på dem. Med hånden hevet begynner han å gå mellom folket som satt tett i tett på gulvet. Han la hånden på hodene deres, gikk stille, stille mellom oss uten å si et ord. Men øinene så utover som de skulde briste. Han var borte fra legemet, som Paulus sier. Og vi bare sang: «Hør Jesus kaller full av kjærlighet. Ord, hellige og sande til dig som er bedrøvet. Kom til mig du som er trett av tunge byrder, kom til mig for jeg gir fred og glede i hjertet. Kom, kom, vegre dig ikke; Jesus kaller, himlen er åpen.» Plutselig hører vi gråt lengere nede. Det var guttens mor. De var begge rene hedninger! Nu fikk moren ta i-

mot frelsen. Og gutten gikk videre, stille, med hånden løftet. Så hører vi en strålende stemme: «Ånden taler til mig også. Vær stille allesammen for jeg skal tale. Ånden er fallt på mig! Omvend eder syndere —!» Han skrek av alle krefter. Men da reiste lederen sig. Og at hans øine kunne skyte gnister slik, hadde jeg aldri trodd, for der stråler en stille, dyp fred ut fra dem. Nu lynte de ned mot ham: «Sett dig ned. Det er ikke Guds Ånd som taler gjennom dig. Det er en uren ånd. Guds Ånd skriker ikke! Den er i stillheten. Sett dig ned og tal aldri mere før du i ydmykhet har tatt imot Guds Ånd.» Og den unge, stille gutten, som før ingen hadde hørt på eller turdet se folk i øinene, han hadde nu fått slik autoritet, at mannen satte sig ned og sa ikke et ord mere. Men nu sank den lille gutten utmattet ned på gulvet. Lederen løftet ham op og satte ham på en stol. Han la hånden på hodet hans og velsignet ham, mens fem av oss som hadde tatt imot Guds fylde før, stod omkring. Så sang vi: «Himlens klokke ringer». Da var det som taket vilde løstes! Efter sangen fikk gutten det travelt. Han rotet rundt i en lomme, lette og lette. Så halte han op noen røde perler, tryllemidler, og gav dem fra sig med et befriet sukk. Så begynte han å bekjenne sin synd. Han var 12 år, men hadde levet i synd i mange måneder, og han hadde vært så fæl, så fæl. Men Jesus hadde sagt at han skulde frelse ham, og da han svarte ja, falt den Hellig Ånd på ham. Både han og hans slektninger var kav, svarteste hedninger. Jeg husket ordet fra Ap. gj. 10. 44—46.

Møtet skulle nu heves, og vi gikk til våre plasser. Da hører jeg lederen «Hvad er dette?» Der ligger kongen og offerpresten på gulvet som en død. Lederen står stille og øinene stråler. «Er han død?» spør en. «Nei,» smiler han, «han er nok bare slått litt av den Hellig Ånd.» Om en stund våkner han. Jesus hadde talt til ham. Han skulle gå fra alt, alt og følge Ham, hadde han sagt. Så segner den svære karen om på gulvet igjen. Men det er så stille, stille. Plutselig treder en fram, tar kongen i hånden, og med myndig, høi røst roper han: «I Jesu Kristi navn byder jeg dig å stå op!» Og han reiser ham op. Konen, og sønnen som var en fryktelig trollmann, var i kirken. Kongen ropte dem frem og sa dem

hvad Jesus hadde sagt, og at han ikke kunde leve sammen med dem så lenge de tjente djevelen. Så la lederen hånden på hodet hans og velsignet ham, mens vi sang.

— Å, jeg synes ikke jeg kan fortelle hvad vi oplever som jeg ville; mine ord blir så fattige, når jeg skal prøve å fortelle hvad som skjer her i tykkeste, svarteste hedenskapet, hvor djevelen er personlig til stede, hvor folk med sitt blod har forskrevet sig til djevelen.

Da møtet var slutt, skulde vi gå hjem. Men lederen sa vi kunde ikke slutte. Vi måtte samles igjen. Vi spurte om vi kunde få være med. De er ofte redde for oss hvite. Jeg setter disse åndsfulle, uvidende gasserne meget høiere enn oss hvite. For i sin umiddelbarhet tar de imot hele Guds fylde i et øieblikk. Og de føler, om vi har Guds Ånd. Hvor lykkelige vi blev da de sa de var glade fordi vi vilde fortsette sammen med dem. Vi gikk alle inn i en hytte for å få litt mat. Vi skulle alle spise av samme fat og samme skje. Det var intet av det som var rent, men jeg kan forsikre at vi følte oss lykkelige iblandt dem. Plutselig reiser lederen sig: «Dere må følge mig! Dere liker vist ikke at jeg sier det, men jeg kan ikke tie. Hjertet mitt er så glad, så glad at dere to hvite damer vil være her, ja spise sammen med oss!» (Det er det sterkeste bevis for at man er ett!) Men de selv hadde ikke tid å spise. De måtte ut og innby folk til å komme og møte Jesus. Og så trasket de ut i beksvarte natten, gikk fra by til by og innbød folk til møtet. Det begynte kl. 10 aften og varte til 2.30 om natten.

Kirken var stapp full av folk og hele plassen foran kirken. Lederne som har tatt imot den Hellig Ånd er klædt i lange, hvite skjorter. De har sett Jesus alle sammen, og han hadde hvite, lange klær. Så blir det dem en innerlig trang å ligne ham også i det. Det var betagende å se disse hvite skikkelser gå stille rundt blandt folket for å holde orden og passe på. Var der et tegn til uro, reiste lederen sig og fikk stillhet med en gang. Aldri fikk 2 tale samtidig. Talte en, men skjønte at den andre hadde mere av Guds Ånd, satte den første sig ned og overlot ordet til den annen. Det er aldeles forunderlig for de fleste, om ikke alle, har aldri

sett Guds ord, aldri lest 1. Kor. 14. 30!

— Senere fikk vi høre at den lille gutten og hans mor blev jaget hjemmefra av faren efter at de var blitt frelste. De var meget fattige og hadde intet hverken til mat eller bibel og hvit skjorte til gutten, som han så gjerne vilde ha han også. Da vi fikk vite det, hjalp vi dem.

Ennu må jeg fortelle litt: Under en gudstjeneste var de kommet til kirken alle fra den byen, kristne og hedninger. Der skulde være altergang. Plutselig faller en «kristen» kone om på gulvet, da hun er på vei til alteret. Lederen i den hvite skjorten, bærer henne stille ut. Ingen andre i kirken rører sig. En kone til kommer opover mot alteret. Hun faller om; og bæres ut! En tredje

kommer. Det går likedan med henne! Da greier vi det ikke lenger, men går efter for å se hvad dette er. Vi finner de tre konene og vekkelseslederne i en hytte. Kvinnene ligger på gulvet og vrir sig som ormer. De er djevlebesatte. Lederen står over dem og ber. Efterhvert kommer de andre åndsøpte også, og så begynner djevleutdrivelsen. Lederen byr djevelen i Jesu navn fare ut. De vrir sig og skriker. Og vet du hvad de skriker: «Vi hater, hater misjonærene!» «Ja, det er mulig.» sa lederen, «men nu skal du ut! I Jesu navn byder jeg dig: Far ut, og til ørkenen og kom aldri tilbake hit!» Konene satte i et skrik. Og så blev de ganske stille. De var løst.»

Innsendt ved L. Killie.

Samfundsliv og virksomhet

Under denne overskrift skal vi herved få berøre 2 sider av menighetslivet av aktuell betydning.

Menighetens amfund med Faderen, Sønnen, den Hellige Ånd og de frelste sig i mellom er den mest betydningsfulle side av de 2 nevnte.

For at samfundet kan bli virkeliggjort er det nødvendig å bryte alt samfund med det som Gud ikke er med på. I 2. kor. 6, 14—18 tangeres noe av det, så som avguderi, synd og forbindelse med de vantro.

Skriften lar oss også forstå at det er påkrevet å vandre i lyset for å kunne ha samfund med hverandre. 1. Johs. 1, 7.

De første kristne efter pinsedagen praktiserte å ha samfund med hverandre og holdt fast ved det. Ap.gj. 2, 42. De pleiet det og hadde omsorg for at det måtte vedvare. Det var uten tvil for å redde samfundslivet at Peter tok det drastiske skritt å overgi Annanias og Safira til døden for deres løgns skyld.

Bindeleddet i dette samfundsliv er den felles frelse i Kristus. Hvilket man gir uttrykk for ved brødsbrytelsen: Ett brød og én kalk.

Gud har bundet sig til dette samfundsliv med sitt eget løfte, idet han selv har sagt at der 2 og 3 samles i hans navn er han midt iblandt for å velsigne.

For det enkelte individ som er frelst betyr samfundet med de hel-

lige alt. Uten dette har man liten betingelse for å kunne leve som en kristen.

Dessuten er et godt samfundsliv den absolutte nødvendige grunn for en god virksomhet. Klikker det her, er hele arbeidet dømt til å mislykkes.

Virksomheten er en nødvendig side av menighetslivet. Den kan deles i 2 spesielle hovedsider: menighetens indre vekst og sakens fremme utadtil.

Til dette arbeide skal kun og kan kun de arbeidere bli brukt som av Gud er blitt kalt til det. I Ef. 4, 11 blir det fortalt oss hvem de er: Og det er Han som gav oss noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere. Foruten dette påpekes det i 1. Tim. 5, 17—18 at en av eldstebrødrene eller en av de som stod med i ledelsen hadde nådegaven som forkynner, og hadde som sådan sin lønn av menigheten.

Disse arbeidere som av Gud er satt inn kan aldri bli unødvendige eller av mindre betydning. Sitt høie kall har de fra Gud selv og sin forordning med dem har han aldri tenkt å vike fra. Likeså litt som fra alt annet han har bestemt. Det står fast for alle tider.

Med disse arbeideres forskjellige nådegaver har menigheten betingelse for å vokse både innadtil og ut-

Hittil; uten disse står det hele stille, og er vel nærmest på tilbakegang.

At man i menigheten vel kan ha gode møter uten predikanter er uvisst mulig. Nettop fordi at samfunnslivet eksisterer uten disse, og deres nærvær ingen betingelse er for at de troende kan fryde sig i den felles frelse. Men i menighetens virksomhet er de helt uundverlige.

Derfor bør man ikke minst mulig bruke disse arbeidere og derved kvitte sig med en stor utgiftspost, men heller sette inn så mange og gode krefter som mulig. Og derved oppnå noe effektivt.

Man må alltid huske på at det er saken det gjelder. Og til og med en sak som har betydning for evigheten. Derfor kan det aldri bli gjort for meget.

Arbeid mens det er dag! Natten kommer da ingen kan arbeide!

Ruben Dammen.

Et utstøtt folk.

I et reisebrev fra China skriver misjonær dr. Alik Berg blant annet. (Brevet har stått i «Utsyn», «För alt skapat» m. flere aviser):

Det var meget jeg kunde fortelle om de minnerike 10 første dager i China, men jeg vil ikke trette dere. Bare om jødene må jeg ennå skrive noe. Jeg har lært å elske disse utstøtte, foraktede Israels barn som hadde tapt alt de eide. Bare 10 tyske mark fikk de ta med sig fra Tyskland, og til og med gifteringene av gull måtte de bytte bort mot simple ringer. De hadde ikke fotfeste noensteds, og deres sjeler var uten anker, uten likevekt og fred. Det var alt over 4000 av disse i Shanghai, og de ventet ytterligere 20 000. De måtte bo i uopvarmede hus, ofte uten minste utsikt til å få arbeide eller finne bedre forhold. (Til to av dem lyktes det oss dog å få arbeide i et sykehus.) Mange av dem hadde hustru og barn i Tyskland eller Østerrike, og for disse var dette det sværeste av alt.

Meget kunde vi fortelle om hvad vi hørte av dem, f. eks. om arresteringen den 9. nov., hvorledes efter ordre alle synagoger blev stukket i brand samtidig kl. 2 om natten og hvorledes de hellige skrifter blev revet sund og trampet på for øinene

på dem. Brandvesenet var blitt forbudt å gripe inn. Bortført til koncentrationsleiren blev de opstilt stå fra kl. 6 om kvelden til neste middag i militær givakt-stilling. De som ikke orket og falt, blev slått. Så fulgte hårdt arbeide og en meget dårlig behandling. Bare de slapp bort som hadde skaffet sig billett til utlandet.

Før de forlot leiren måtte hver enkelt skrive under et løfte om at han ikke skulde fortelle noe «ufordelaktig» om koncentrationsleiren. «Men,» sa de, «sannheten må allikevel frem en gang, og når vi har forlatt den tyske båten, må dere fortelle om alt vi har sagt dere.» Det vilde dog føre for langt. Jeg kan bare ennå nevne at en av disse jøder hadde vært i Sochsenhausen i samme koncentrationsleir som Niemøller, hans skolekamerat. De kristne som var der for sin tros skyld, bodde i egne barakker og fikk ikke tale med jødene.

«Niemøller kjenner jeg», sluttet min venn jøden, «og ham får de aldri til å forandre sin mening.»

En annen jøde fortalte at før han forlot Europa, hadde minst 15 store båter ført jødiske flyktninger til Port Said (i Egypten) og siden ført dem hemmelig derfra til Palestinas kyst om natten, og uten visum «smuglet» dem inn i sitt fedreland. Dette fortsetter nu i øket tempo. Dagen efter ledet Herren det så at jeg leste 5. Mos. 28*) og opdaget der i 68. vers en profeti som bokstavelig forutsa dette.

Merkelig er det at efter 1932 har en religiøs vekkelse gått frem blant jødene. Synagogene begynte å fylles mer og mer til de den siste tid var helt pakket ved gudstjenestene.

Innhøstning.

Hittil var bare en eneste jøde fra Wien blitt omvendt og lykkelig i Herren. Han bodde hos dr. Stearns. På vårt første møte blev en ung kvinne omvendt.

Den 5. mars skulde vi ha vårt tredje og siste møte for jøder. Det var blitt bedt meget for dette møte, og skjønt bekjentskapet med disse jøder var så kort, kjentes det riktig tungt å skilles med dem. Ca. 50 av dem hadde innfunnet sig. Først av-

la broder Mayer et personlig vidnesbyrd, deretter vidnet den nylig omvendte jøden, og så avsluttet jeg og talte om «sjelens anker» (Hebr. 6. 12—20), som er forankret i Guds løfter, innenfor forhenget der Jesus nu er.

Jeg spurte til slutt om noen nu vilde bestemme sig for å kaste anker der (Rom. 10. 4). Kan de tenke dere at seks hender rakes op! Jeg stilte noen spørsmål til dem, og de blev besvart med ja. Siden sang vi en sang, og mens de andre gikk bort stanste disse igjen til et bønnemøte. Ennå en syvende kom til. Han var allerede ved døren da jeg kom til å spørre ham om ikke han også vilde komme med. Han svarte at han forstod så lite ennå, da han hadde vært med bare noen få ganger; men så så han på mig og sa: «Om De tror at jeg får komme, så kommer jeg.» — «En brand rykt ut av ilden,» tenkte jeg.

Og så bad vi sammen. Hver enkelt av jødene takket Herren med noen få enkle ord. Aldri glemmer jeg en gammel jødes bønn: «Herre, jeg takker dig at jeg nu har funnet det jeg har søkt hele mitt liv.»

Så skiltes vi for en gang å få møtes igjen hos Herren derhjemme.

Guds hellige humør.

I «British Weekly» står noen korte skrivelser av Niemøller. En av dem lyder slik. Fritt oversatt:

«På en eller annen måte er menighetsskipet kommet av grunnen igjen, i det siste halvår. Malingen er medtatt, mastene er knekket og dets ytre er ikke pent; men den herre Jesus sitter dog ved roret og skipet beveger sig fremover.

Hvem ville ha våget å håpe så meget da Ludvig Müller tenkte at han hadde tatt en god prise. Det varte ikke lengere enn den røde farve fra 1918 og efter en slik erfaring løper man ikke for et hvert spøkelse, men interesserer sig for det som er skjult bak det hvite lærret. Og jeg tenker mig at min fengsling også hører til Guds hellige humør.

Først blev det en spottende latter. Nu har vi fanget fyren, så fengslingen, og hvad er så følgene? Fulle kirker og bedende menigheter.

Å bli bitter over slike ting vilde være skammelig utakknemlighet.

*) Les særlig vers 49—50 i denne forbindelse.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til opsigelse skjer. Opsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

50 år.

Den 21. juni fyllte misjonær O. Støve 50 år.

Br. Støve har i mange år vært aktivt med i arbeidet blandt de frie venner. Etter å ha virket som predikant her hjemme en tid reiste han og hans hustru til Africa, hvor de arbeidet noen år.

Siden har han reist omkring i vårt land med livets evangelium, og ved sin bramfrie ferd vunnet sig mange venner som vil ønske ham tillykke med å ha passert «livets middags-høide». Han er med i de frie venners misjonsutvalg, og Misjons-Røstens styre.

Om dette kommer noe sent vil vi allikevel ønske Herrens rike velsignelse over hans fremtid og ønske ham og familien alt godt.

G. Iversen.

Ny misjonær til India

Søster Aslaug Bratås er utsendt fra den frie forsamlingen i Trondheim. Herren kalte på henne helt fra barneårene og hun bestemte sig for å leve for Gud, men da hun forsøkte i egen kraft strevet hun sig trett og oppga det hele og gikk tilbake til verden.

I august 1929 overga hun sig helt til Gud og blev frelst. 14 dager etter blev hun døpt og våren 1934 døde Herren henne i den Hellig Ånd. Hun tilhørte baptistkirken i Trondheim til våren 1937, og sluttet sig da til den frie forsamling i Trondheim. Første gang Herren talte til henne om å gå ut til hedningene var i 1932 og etter å ha fått visshet og nåde til det, sa hun ja til Herrens kall.

Gud la Nord-India på hennes hjerte og hun tenker nu å reise til Mahoba, India.

Efter å ha opholdt sig i England for å lære språk og tatt kurser i sykepleie, har hun nu begynt å reise omkring her hjemme for å samle midler til utreise.

Hennes kasserer er: Ragna Winther, Kirkegt. 17 III, Trondheim.

Hjem til Gud.

Mandag 15. mai var arbeidsdagen for den i store kretser velkjente gårdbruker og veteran blandt de frie venner, Sikinius Klepp, Jæderen, slutt. Herren kalte ham hjem til herligheten. Det løfte Herren ga ham i ungdommen om å «mette ham med et langt liv» var nu innfridd, da han var 73 år ved sin død. Han har i hele sitt liv vært en serdeles strevsom mann og det er nok ikke mange av de norske bønder som har lagt de areal ny jord under ploegen som han. For sitt strev med jorden

var han belønnet med Landbruks-selskapets gullmedalje.

Men fra den tid Herren fikk åpne hans øine for den herlige frelse og frihet der er i Kristus Jesus har han ikke bare dyrket den norske jord, men han har sådd en säd i det åndelige liv som også vil spire og gro, selv efter hans bortgang. For over 50 år siden åpnet Gud hans øine for sannheten om den troendes dap. Det fortaltes at over 800 mennesker var samlet ved Orreelven hvor dåpen skulde foregå. Det var 12 som skulde døpes. Men de 11 blev skremt av den rasende religiøse menneskemassen. Da Sikinius steg ned i vannet raste hopen slik at rekverket på Orrebroen blev revet løs og kastet efter ham mens han stod i vannet. Gud beskyttet ham dog så ingen ulykke skjedd.

Begravelsen foregikk fra hjemmet mandag 22. mai. Den overveldende store deltagelse viste bedre enn alt hvilken stor plass han hadde hos folket. Minst 300 fulgte ham til graven. Br. Daniel Nilsen med fl. talte Herrens ord ved båren. Mange kranser blev også pålagt med friske varme vidnesbyrd. Om tårene fløt hos de mange var det dog ikke sorgens, men savnets tårer; for savnet blir han som få, både av slekt og venner.

Gud være takk for at håpet om gjensyn lyser herligt over de helliges død og grav.

I den frie forsamling på Jæren hvor han stod som eldstebroder og alltid frembar troesfriske budskap, vil også savnet føles sårt.

Fred over hans minne!

Hans Wennesland,
evangelist.

Dessverre er også dette nr.

bltt forsinket. Grunnen er ikke redaksjonens, men vi ber om undskyldning for det.

*

Husk å betal

kontingenten. Hvis alle bladets lesere betalte i rett tid vilde det være en stor hjelp for oss. Og det er ikke for meget forlangt. Er det vel?

*

Så takk

til alle som hjelper oss og ber for oss. Gud velsigne dere!

Den

For et par nær Alb. M. rop om utsen misjonærer til go, hvor han for Herren.

Senere viste ke unge men mottatt kall ning, og de h anmodning d stand med he se for en eve

Av forskj grunner var å opmuntre fant det rikt den enkelte de sies at de stens Herre.

Imidlertid gave — und Ånds veile klarhet over beide skulde forhold, da men en rekke de arbeide s underholdes hjemme.

Det har v opnå en re midler som sjonsstasjon hver tid b uten å gå noen annen venners sy

Uten at punkt kan sultat av v sak, finner sjonsvenne opplysninge De enke deles sine des at en kelperson misjonær

Ved sig en fellekk rekke ska beide (sta evangelist

Av de gjerninge met til fu innrettet med:

Den norske Congomisjon

For et par år siden sendte misjonær Alb. M. Christiansen ut et oppdrag om utsendelse av 10—12 nye misjonærer til det felt i Belgisk Congo, hvor han i over 15 år har virket for Herren.

Senere viste det sig også at en rekke unge menn og kvinner hadde bestått kall fra Gud til denne gjerdet, og de henvendte sig til oss med bønn om veiledning og bistand med hensyn til sin forberedelse for en eventuell utreise.

Av forskjellige, lett forståelige grunner var vi meget forsiktige med å oppmuntre disse unge venner. Vi fant det riktigst å vente til kallet hos enkelte blev så fast, at det kunne sies at de blev «drevet ut av Høstens Herre.»

Imidlertid så vi det som vår oppgave — under bønn om den helliges veiledning — å komme til klarhet over hvordan misjonens arbeid skulde legges an under de nye forhold, da det ikke lenger blev en rekke misjonærer som skulde arbeide sammen ute på feltet og underholdes av misjonsvennene her hjemme.

Det har vært om å gjøre for oss å gi en rettferdig fordeling av de midler som kommer inn, og at misjonsstasjoner og dissers utstyr til enhver tid blir misjonens eiendom, men å gå til organisasjon eller på annen måte bryte med de frie menners syn på disse spørsmål.

Uten at vi på det nuværende tidspunkt kan fremlegge noe endelig resultat av vårt arbeide med denne sak, finner vi det riktigst å gi misjonsvennene følgende foreløbige opplysninger:

De enkelte misjonærer får fremdeles sine personlige kasserere, således at enhver forsamling eller enkeltperson kan gi sitt bidrag til den misjonær de måtte ønske.

Ved siden herav har vi opprettet en felleskasse, hvis midler i første rekke skal anvendes til misjonsarbeide (stasjonenes drift, innfødte evangelisters underhold o.s.v.)

Av de som meldte sig til misjonsforberedningen, har følgende nu kommet til full klarhet over sitt kall og er blitt satt i overensstemmelse hermed:

Odvar Berg.

Odvar Berg, som reiste ut til feltet i oktober 1938. Hans kasserer er: Arne Wold, Solheimsgaten 2, Oslo.

Harriet Johansen.

Harriet Johansen, som har oppholdt sig i Belgia siden august 1938, og i den nærmeste fremtid går op til den vanskelige eksamen ved trope-skolen.

Hennes kasserer er: fru Anna Johansen. Ø. Smestad pr. Oslo.

Ester og Erling Kristiansen.

Erling Kristiansen, som også oppholder sig i Belgia, og hans hustru Ester Kristiansen, som for tiden praktiserer som sykepleierske på et sykehus i Oslo.

Deres kasserer er: Gunnar Aaby Holm, Oppegårds vei 20, Nordstrandshøgda pr. Oslo.

Alb. M. Christiansens kasserer er fremdeles Erling Syvertsen, Danvik pr. Drammen, som også inntil videre fungerer som kasserer for felleskassen.

Venner eller forsamlinger som sender midler til ham bedes opgi om disse gjelder Alb. M. Christiansen personlig eller felleskassen. Det er selvfølgelig intet til hinder for at bidrag til en eller flere av de øvrige misjonærer også kan sendes direkte til Erling Syvertsen. Bidrag til nye misjonærers utsendelse mottas også av ham.

Den norske Congomisjons arbeidsutvalg

Jul. O. Lind, Arnt Andersen,
O. E. Solhaug, Ole O. Fjeld,
Erling Syvertsen.

*

Det er et stort løft vennene som arbeider for misjonen i Belgisk Congo nu har tatt og vi ønsker at det må bli til rik velsignelse. Congo er et av de åpne døre Gud har gitt oss for evangeliets budskap i vår tid. Vi må takke Gud av hele vårt hjerte at han kaller nye arbeidere fra vårt land dit.

Br. Alb. M. Christiansen har gjort et godt pionerarbeide der. Nu har han gleden av å se at den sæd han har sådd spirer og at Herren kaller nye arbeidere til arbeidet. Ser vi på opgavens veldige størrelse og de mange krav der settes til så stor utvidelse i arbeidet, blir man nesten svimmel, men saken er Herrens. Han kaller og står selv ved roret.

Det arbeide som Den norske Congomisjon har fått nåde til å drive i Congo er fulgt med glede av alle misjonens venner og når de nu har tatt på sig dette store løft, så ønsker vi å be alle misjonsvenner ta dette med i bønn og støtte dem med midler.

Som det fremgår av ovenstående har hver av misjonærene sine kasserere.

Vi inntar på side 95 kasserernes adresse under misjonskasserernes fellesspalte.

Red.

Arbeidet i Syd-Amerika.

Arbeidet blant indianerne er veldig forsømt. Det beregnes å være over 14 millioner fullblods indianere i Syd Amerika. Det største antall indianere bor i Mexiko, Guatemala, Bolivia, Peru og Euator. I de tre siste bor ca. 5½ million indianere.

Indianerne er av naturen meget sky og utilgjengelige. De er også meget hårde på grunn av århundreders undertrykkelse. Mange av dem er, praktisk talt, trelle. De eies av jordeierne. Andre har flyktet langt inn i urskogene og fjelltraktene og lever der i enslighet.

De kristne indianere vet meget lite om kristendommen. De er katolikker og i deres katolske fester er fyll og ugudelighet vanlige foreteelser og veiene til deres helligdommer er fulle av kroer av hvilket klostrene har inntekt. Mange hedenske skikker er likestilte med den katolske helgendyrkelse. Smittsomme kjønnssykdommer og drukkenskap er kristendommens hovedgave til indianerne, skriver en.

Det er verst med de ville hedenske indianerstammer. Arbeidsvanvi at det er vanskelig å nå dem. Første bor de så sprett. Når man tenker på at ½ million indianere er sprett over et område som er dobbelt så vidstrakt som Europa forstår vi at det er vanskelig å nå dem.

Det latinske Amerika strekker sig fra Stillehavet og til Atlanterhavet. Det er to ganger større enn Europa. Her er verdens lengste fjellstrekning og vannrikeste floder.

Befolkningen består av hovedsakelig innflyttede hvite, og innfødte hvite, blanding av hvite og indianer og indianere. Indianerne inndeles også i to grupper: civiliserte stammer og hedninger. Så er det endel negre. Folkemengden er omtrent som Nord-Amerika.

Det evangeliske misjonsarbeide feiret nylig 100 års minne. Den første misjonær banebryteren J. Tompson arbeidet, menneskelig sett uten frukt. Han fikk en god mottagelse og dørene stod åpne overalt, men forsamlingene i hjemlandet forstod ikke besøkelsestiden og denne gyllne anledning gikk tapt. En

annen banebryter, Allan Gardiner sultet i hjel sammen med sine medhjelpere fordi at hjelpen til dem kom et halvt år for sent. Hans siste skrevne ord var: Jeg stoler på at arbeidet i Syd-Amerika ikke skal forsvømmes. Jeg håper at arbeidet i Syd Amerika fortsetter. . . . »

Beste resultater er oppnådd i Brasilien, Argentina og Chile. I Bolivia har det aldri vært noen nevneverdig

vekkelse. Som kjent grenser Bolivia til Argentina.

*

Berger N. Johnsen med familie har arbeidet blant indianerne i Argentina i ca. 27 år. I de senere år har de sett rik frukt av sitt arbeide.

Hundreder av indianere har overgitt sig til Gud og blitt frelst, og det er åpent for evangeliet på mange steder.

Da det er kommet lite inn til virksomheten i Syd-Amerika i det siste kvartal ber vi vennene huske på denne misjon fremdeles med bønn og midler.

Vi har en enestående anledning til å nå den indianske befolkning med evangeliet nu. La oss bruke den. Som på andre misjonsfelter står også andre krefter ferdig til å gripe

inn. Satan mobiliserer også sine tropper. Må vi som Guds folk ta tiden i akt.

Beløp til Berger N. Johnsens misjonsarbeide sendes:

G. Iversen, Boks 52,
Sarpsborg.

Står vi foran et stort ungdoms- og juniorarbeide?

Behandling av aktuelle og interessante emner på søndagsskolearbeidernes stevne i Drammen.

Det var søndag den 18. juni vårt årlige stevne for søndagsskolearbeidere holdtes i Knoffsgt. i Drammen. Mange av de trofaste venner fra forskjellige steder var møtt fram, og det var oppløftende bare å se dem igjen. Særlig var Oslo bra representert.

Til formiddagsmøtet var opsatt emnet: «Hvorledes beholde de store barn for menigheten?» Det blev innledet av s.skolebestyrer Ragnar Hansen, Oslo. Han hadde særlig gått inn for det arbeide og det hadde vist enestående resultater. Den første betingelse for at de unge kunne få delta i noe aktivt arbeide i menigheten var et avgjort standpunkt for Kristus. Alt kristelig arbeide blandt barn, unge eller eldre,

må drives som et vekkelsesarbeide. Ap. gj. 2, 38.

Blandt de frie venner før har ungdomsarbeidet stått som noe kjødelig. Det kommer av erfaringen fra andre samfund hvorledes kristelige ungdomsforeninger har blannet sammen både troende og verdslige. Men idag ser vi de unge vokser sig sterke og visdomsfulle og de har et hjerte som brenner for sine jevnaldrende. En fylking av de unge under korsets banner!

Barna i søndagsskolen har noe å se hen til når de møter forståelse av de unge, som vil forsøke å verne om dem og være deres kamerater eller venninner. De må forstå at de har en plass i menigheten og at det er et åpent virkefelt. Lukkede dører og

hjerter skape
der hvor det
hvor de får v
de unge få k
På formid
den åndelige
det drøftet o
Juniorarb
var emnet ti
innledet av
Arbeidet har
forståelse bla
skeptiske og
te nye. Det
juniorarbeid
vært da noe
frem. Men
forstår at de
tydning. Vi
og pikene
står på et sa
spesielle plei
metoder ska
setter vi Gu
på hvilken
ledninger sk
ordet? De f
skolen allere
ikke være b
må vi altså
aldrende (J
esse.
Det blev
niorleir om
daglig kunn
beltimer m.
stort møtet
For at fo
større innb
ansvarsfulle
sluttet å sp
likeledes få
litt propaga
sak.
Riktig r
både formi
Det blev
til «Barnet
bragte kr.
Det he
stevne ble
evangelisk
flere av de
— Å b
og allikeve
bestandig
et uten å

To slags kristen=typer.

Av RUTH PAXSON

Kjennetegnene på en kjødelig kristen.

Der er to slags kristne som er tydelig tegnet for oss i skriften. Det er av aller største betydning at hver eneste kristen blir klar over hvilken gruppe han hører til. I 1. kor. 3, 1—4 omtaler Paulus de kristne som enten kjødelige eller åndelige.

«Og jeg, brødre, kunde ikke tale til eder som til åndelige, men bare som kjødelige, som til småbarn i Kristus.»

«Ti I er ennu kjødelige. Ti når der er avind og trette iblandt eder, er I da ikke kjødelige og vandrer på menneskelig vis.»

Hvad slags kristen er du?

Har du noen gang vært med på et gruppebillede? Var du ivrig etter å se det? Og fant du straks bilde av en bestemt person? Hvis denne ene person var god, så var hele billedet godt, men hvis denne ene person var dårlig, så var hele billedet dårlig. Nu skal det tas et bilde av en kjødelig kristen, og jeg undres om du vil finne dig selv igjen. Det blir et klart og tydelig bilde, for det er tatt av den guddommelige fotograf, som kjenner oss ut og inn.

Et liv i stadig strid.

«Ti jeg har lyst til Guds lov i mitt innvortes menneske, men jeg ser en annen lov i mine lemmer som strider mot loven i mitt sinn.» Rom. 7, 22. «Ti kjødet begjærer mot ånden, og ånden mot kjødet, disse står hverandre imot, forat jeg ikke skal gjøre hvad jeg vil.» Gal. 5, 17. To forskjellige lover som strider mot hverandre i samme person, to motstridende makter som kjemper på død og liv i den kristne. Somme tider er den åndelige natur på høiden, og den kristne kan fryde sig ved en kortvarig glede, hvile og fred. Men oftere har den kjødelige natur makten, og det er liten åndelig lykke å glede sig ved.

La mig illustrere denne kamp som er så almindelig. En venninne fortalte mig følgende historie om sin lille nevø James, som hadde den stygge uvane å løpe hjemmefra. En dag sa hans mor at hun måtte straffe ham neste gang han løp sin vei. Fristelsen kom igjen og han ga etter for den. Da han kom hjem igjen sa

hans mor: «James husket du ikke at jeg sa jeg måtte straffe dig, hvis du løp din vei igjen?» «Jo, jeg husket det nok.» «Hvorfor gjorde du det da?» «Jo, det gikk slik mor, at da jeg stod på veien og tenkte på det, så dro Jesus i det ene benet og djevelen i det andre, og djevelen dro hardest.»

Ja, nettop slik er det. Kristus og Satan drar vårt sinn hver sin vei. Det er den kristnes stadige erfaring. Men å gi etter for djevelen og la ham få makten er den ulykkelige stilling den kjødelige kristne inntar.

Er ditt liv en sådan uavladelig møisommelig kamp?

Et liv i stadig nederlag.

Ti hvad jeg gjør vet jeg ikke, ti jeg gjør ikke det som jeg vil, men det jeg hater, det gjør jeg. Rom. 7, 15.

Ti jeg gjør ikke det gode som jeg vil, men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg. Rom. 7, 19.

Romerne syv er en åndelig biografi av noen av oss. Det var uten tvil Paulus's

Men er det ikke likegodt min og din?

Romerne syv viser et sant ønske og et ærlig forsøk på å leve et hellig liv, men på tross av de ærlige ønsker lever man et liv i stadig drepene nederlag så overmektig at du bryter ut i dette rop etter befrielse:

«Jeg elendige menneske, hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?» Rom. 7, 24.

Hvem av oss har ikke uttalt det? Vi har utallige forsetter ved en ny dags eller et nytt års begynnelse, angående de ting vi ville gjøre, eller ikke ville gjøre. Men vårt hjerte har vært tyngt av en ydmykende følelse av stadig nederlag.

De ting vi bestemte oss for å gjøre forblev ugjort, og det vi høitidelig hadde bestemt ikke å gjøre, blev gjort om og om igjen. Synd, både det vi hadde gjort og det vi hadde forsømt, forfulgte og anklaget oss. Vi har vært hissig, vi har vært stolte, egenkjærlige og fulle av bekymring i år som ifjor. Vi har forsømt å studere vår bibel og be, og vi har ikke hatt mere omsorg for sjeler idag enn igår.

Det mangler ikke på viljen.

Hjertet skaper aldri vekkelse, men der hvor det er åpent og fritt og hvor de får være med i arbeidet. La de unge få komme til!

På formiddagsmøtet blev såvel den åndelige side av ungdomsarbeidet drøftet og det var en berikelse. Juniorarbeidet og dets metoder

var emnet til ¼4-møtet, som blev innledet av br. Arne Wold, Oslo.

Arbeidet har ikke funnet den rette forståelse blandt oss og mange står skeptiske og spørrende overfor dette nye. Det er en brytningstid for juniorarbeidet, som det alltid har vært da noe nytt har villet trenge sig frem.

Men søndagsskolearbeideren forstår at den er av aller største betydning. Vi må ta vare på guttene og pikene i overgangsalderen. De står på et særlig trinn og må ha sin spesielle pleie. Men hvilke midler og metoder skal til? Som en selvfølge setter vi Guds ord som nr. 1. Men på hvilken måte og ved hvilke anledninger skal vi kunne få gitt dem ordet? De forlater nemlig søndagsskolen allerede i 13-årsalderen og vil ikke være blandt barna lenger. Her må vi altså samle de noenlunde jevnaldrende (juniorer) til felles interesse.

Det blev fremkastet tanke om juniorleir om sommeren, hvor man daglig kunne komme sammen til bibeltimer m. m. En teltleir, også med stort møtetelt.

For at forsamlingene skulde få et større innblikk i dette krevende og ansvarsfulle arbeide, blev det besluttet å spe et opplysningsskrift og likeledes få våre blade til å ta inn litt propagandastoff angående den sak.

Riktig mange deltok i samtalen både formiddag og etterm.

Det blev også optatt en kollekt til «Barnerøsten»s fond som innbragte kr. 25.00.

Det helt igjennem vellykkede møte blev avsluttet med et kort evangelisk møte om aftenen, hvor flere av de tilreisende deltok.

Stefan Trøber.

— Å be om syndenes forlatelse og allikevel ikke bedre sig er som å bestandig pumpe vann ut av fartøiet uten å stoppe igjen lekasjen.

—

—

—

«Ti jeg vet at i mitt kjød bor der intet godt, ti viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke, Romerne 7, 18.

Det er en spaltet makt i den kjødelige kristnes liv, og det leder stadig til nederlag. Men du kan bli fri hvis du vil, der må bli en utfrielse fra Romerne 7 og inn i Romerne 8. *Har du oplevet denne frigjørelse?*

Et forkrøplet kristenliv.

«Og jeg, brødre, kunde ikke tale til eder som til åndelige, men bare som til småbarn i Kristus.» 1. Kor. 3, 1—2.

Den kjødelige kristne blir aldri voksen. Han forblir et «spebarn i Kristus.» De korintiske kristne burde ha vært fullt utviklede, sterke, kjødende kristne, istedetfor var de umodne, svake, melkedrikkende spebarn. De holdt ikke mål hverken i høide eller i styrke.

Intet i verden er så fullkomment i foreldrenes øine som deres lille barn. Men hvilken sorg hvis deres kjære barn stanser i veksten enten legemlig eller åndelig.

Intet i verden setter himmelsnes gledesklodder i slik bevegelse som når et menneskebarn er født inn i Guds familie, men akk — hvilken smerte må det volde vår himmelske far å se det åndelige barn bli en dverg. *Hvad er du min venn?*

Er du et åndelig spebarn, eller er du en voksen?

For å kunne besvare dette spørsmål, må du først svare på et annet.

Hvad er kjennetegnet på et spebarn? Et spebarn er hjelpeløs, avhengig av andre. Et spebarn tiltrekker sig oppmerksomheten og er midtpunktet i sin lille verden. Spebarnet lever i sine følelsers rike. Hvis alt er bra er det smilende og fornøiet, men hvis dets vilje blir kryssset på noe punkt, blir det høilydt protest.

Den kjødelige kristne har de samme kjennetegn. Hebr. 5, 12—14 viser oss at den kjødelige kristne fremdeles er avhengig av andre. Han burde være kommet så langt at han kunde undervise andre istedet må han stadig læres, og er ikke kommet så langt at han kan tåle kjød istedetfor melk.

Hvorfor var de korintiske kristne slike åndelige spebarn?

Paulus forteller oss det tydelig i de to første kapitler av Korontierbrevet. De fulgte menneskelige ledere, og satte menneskelig visdom

høiere enn Guds visdom. De erstattet virkelig mat med surrogater og forsøkte å mette sin hunger med skolmer. Den gjennemsnittskristne går ikke først til bibelen og Guds ord for å få føde, stolende på at den Hellig Ånd vil gi ham ordets styrkende mat. Han går bare til menneskelige lærere, og sluker hvad som helst der blir gitt ham. Han er en åndelig parasit som lever på andre og som følge derav er han underernært og anemisk. I denne svakhetstilstand er han mottagelig for alle slags åndelige sykdommer.

Han er et lett bytte for: hissigheit, stolthet, urenhet, selvishet, og disse synder brer sig som en epidemi blandt de kjødelige kristne, slik som i den korintiske menighet. Er du enda et hjelpeløst spebarn eller er du en modig kristen som Gud kan bruke til hjelp for andre?

(Fra boken «Levende vannstrømme». Innsendt av J. R.)

En resa i Norge.

Før fem år sedan hade jag glädjen att besöka ett par tre fria församlingar i Norge, men först i år bereddes tillfälle att få besöka några fler församlingar under två månaders tid.

Resan började i Moss, där jag förut kände vännerna sedan föregående besök. Bodde också denna gång i familjen Linds gästfria hem. Denna gång blev det mera ingående kännedom av församlingen, enär vi lärde känna varandra mera i «vardagslag». Förut hade det varit mera under konferanser. Det är kära vänner i Moss. Deras missionsintresse sitter inte på ytan. Det vore gott om denna församling och över hela linjen Andens gåvor mera allmänt utdelades och kom i bruk. Det finns en god ungdomsskara, som kunde bli som lejon, om Guds kraft kom över dem alla. Bröderna Martinsen och Lind leder församlingen med kraft parad med smidighet och visdom. Det var svårt att efter fjorton dagar nödgas lämna de kära vännerna. Folket ökade i mötena och vi fick också se någon själ komma till Gud. Ära vare hans namn.

Nästa plats var Kristiansand. Br. Stray var mig till mötes vid stationen och jag fick bo i deras hem, som jag förstår alltid står öppet för Herrens vittnen. Vi hade goda möten tillsammans med vännerna. De

ha haft och ha svårigheter att kämpa med. Vi hoppas Gud skall lösa alla problem för dem. Broder Kron ledet församlingen med andlig insikt och förmedlat «himmelsk post» till vännerna genom sina budskap. På väg till Stavanger besökte Mandal en måndagskväll. Lokalen var fullsatt av en präktig, ivrigt lyssnande ungdomsskara. Förståndaren och broder Svennevik var med och ledde mötet.

I Stavanger fanns en «hungrig» skara. Där var mycket öppet för budskapet. Men så har också vännerna gått igenom en luttringseld, som alltid har sitt goda med sig. Lokalen var stor och präktig. Jag bodde hos Kleppes dotter Mary och måg. Br. Ottesen har ingen lätt ställning. Må Gud välsigna och hjälpa honom och församlingen.

Bergen var nästa plats, där jag bodde hos br. Hedin. Jag har aldrig sammanträffat med honom förut, fastän jag sett hans spår i Göteborg. Det var mig en glädje att förutom br. Kleppe, som jag känt i många år, också få göra br. Hedins och Daniel Nilssens bekantskap. Många kära bröder lärde jag känna i Bergen, som jag tackar Gud för. Mötena voro goda och välbesökta.

Sista etappen på resan var Trondheim, där jag sammanträffade med br. Eik och hustru. Det var härliga stunder tillsammans inför ordet. Herren har hållit sin skyddande hand över församlingen och den synes gå härliga tider till mötes.

D. O. Belfrage.

Menigheten er død.

En gang kom en predikant for å delta i et bekjentgjort bønnemøte og fant ikke en eneste tilstede. Han begynte da å ringe med kirkeklokken og en del mennesker kom løpende. En av dem spurte: «Hvem er død?»

«Menigheten», svarte predikanten og ringte videre.

De kristnes antall i Afrika har i de siste 10 år økedes 1,250.000 og utgjør nu ca. 5 millioner. I protestantiske skoler er 28 000 lærere og 1.400 000 elever.

*

— Av Portugals 6³/₂ million er bare ca. 10 000 protestanter, 75 predikanter betjener deres menigheter.

Holo

Denne inskripsjonen i banestasjonen i Oslo ofte talt til mig. Himmelske stasjonsskripsjon. Alle skripsjonen blir spurt i orden. Nu tre forskjellige stasjon med hensyn til d

1. De som har sig billett. Det vil søker å reise gratis, de vil fusket jordiske tog. Hvert fall at det himmelske. Vi kom inn i bryllupsbryllupsledningen av gjestene men da kongen k «Venn, hvorledes inn her og har ning på?» Da ble slagen og kunde han hadde ikke Han hadde forsømt som ga ham adglike taffel, nemlig hetskleddning, elle Troen på Kristi Golgata kors.

2. Så har vi fet sig billett, me Husker en mann blev krevet å vis han lette og grov ke, han hadde m han punge ut på lett. Slik kan man sig billett til den ne, men ha mistet er en av dem, så dig billett, men h at du kan forn tapte billett, der er det evig forsen skets lodd en gar dommen». (Heb 3. Så har vi fo har billetten i or mig et tilfelle so på toget. Konduk vet billettene. Så me, som ikke fa lette i vesken sin til slutt fikk hun testamente, og —

Hold billetten klar.

Av Axel Nilssen.

Denne inskripsjon står over vest-
stasjonsjonen i Oslo. Og den har
blev talt til mig. Også ved den
himmelske stasjon står denne inn-
skripsjon. Alle som vil inn i him-
melens blir spurt om de har billett-
en i orden. Nu kan det vel være
forskjellige stillinger å innta
med hensyn til dette.

1. De som har forsømt å skaffe
sig billett. Det vil si dem som for-
gikk å reise gratis, som blindpas-
sasjer, de vil fuske sig frem. Jeg
vet ikke hvordan det kan gå på
jordiske tog, men jeg vet i
vert fall at det ikke går på det
himmelske. Vi husker mannen som
kom inn i bryllupssalen uten å ha
bryllupskledningen. Det var in-
nen av gjestene som merket noe,
men da kongen kom inn og spurte:
«Venn, hvorledes har du kommet
her og har ikke bryllupskled-
ning på?» Da blev mannen taus og
kongen og kunde ikke svare et ord,
han hadde ikke «billetten klar».
Han hadde forsømt å skaffe sig det
som ga ham adgang til det konge-
lige taffel, nemlig Kristi rettferdig-
hetskledning, eller med andre ord:
Troen på Kristi verk for ham på
Golgata kors.

2. Så har vi folk som har skaf-
fet sig billett, men mistet den igjen.
Hvisker en mann på trikken, som
blev krevet å vise frem sin billett,
han lette og grov, men fant den ik-
ke, han hadde mistet den. Så måtte
han punge ut påny og kjøpe ny bil-
lett. Slik kan man også ha skaffet
sig billett til den himmelske jernba-
ne, men ha mistet den i gjen. Om du
er en av dem, så skynd dig å sikre
dig billett, men husk, det er bare her
du kan fornye og få igjen den
tapte billett, der bakom død og grav
er det evig forsent. «Det er menne-
skets lodd en gang å dø og derefter
komme». (Hebr. 9.)

3. Så har vi for det tredje, de som
har billetten i orden. Kommer for
sig et tilfelle som jeg var vidne til
på toget. Konduktøren kom og kre-
vet billettene. Så var det en ung da-
me, som ikke fant sin billett, hun
søkte i vesken sin, hun blev nervøs,
til slutt fikk hun fatt i et lite perle-
bestemte, og — d e r lå billetten.

Hun blev glad og rakte den til kon-
duktøren. Jeg satt og tenkte: Ja,
pris skjæ Gud, d e r er det vi har
billetten, i t e s t a m e n t e t vårt.
Har du den der?

Det er den vi må forevise ved den
himmelske port. Intet annet gjelder
der. Det fortelles om den avdøde bi-
skop Johan Lunde, at han var uten-
skop Johan Lunde, at han var uten-
krevet pass, men biskopen hadde ik-
ke noe. Han sa at han var biskop
Lunde, men det trodde de ikke. Så
slo han jakken til side og viste dem
at jeg er biskop Lunde?» Så slapp
han igjennem. Men innfor Guds tro-
ne er et bispekors ikke noe ved, ik-
ke de små kors på jakkekraven hel-
ler, ikke den ytre drakt, om man er
i prestekjole eller frelsesuniform,
ikke et navn i en menighetsproto-
koll, det som det spørres efter er
dette: *Er du tvettet i Jesu blod?*

Er du ren, i hans blod, er du ren-
set i Frelserens blod? Er din kled-
ning ren, er den hvit som sne, Er
du renset i Frelserens blod?

Om dr. Pontoppidan fortelles det
at han en natt hadde en drøm. Han
syntes han kom til himmelens port
sammen med mange andre. Enhver
blev spurt om hvad det var han
grunnet sin rett til himmelen på, og
mange hadde en masse viktige grun-
ne å legge frem, men de blev nektet
adgang.

Pontoppidan syntes at han blev
så fattig, sammenlignet med disse og
han tenkte: Når ikke disse får ad-
gang, hvordan skal det da gå mig?

Endelig kom hans tur. Han fikk
det samme spørsmål og svarte: «Jeg
har ingen annen grunn enn Jesu
blod.» Men da lød svaret: «I blodet
har du adgang og rett til himmelen.»
Han våknet og stod op midt på nat-
ten og skrev ned sangen:

Om nogen mig nu spørre vil
om grunn til salighet,
og om der hører mere til
som man bør have med
foruten Jesu sår og blod,
som han for verden flyte lot,
jeg svarer med et freidig mot:
Min grunn er Jesu blod.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra Rossfjord.

Vi lever alle vel her i venneflok-
ken. Vi har hatt lite besøk av vidner
i vinter. Solli er jo nu reist sørover;
men hans hustru er aktiv med i ar-
beidet her og vi takker Gud for den
verdifulle støtte.

Søndag 16. juli har vi bestemt
stevne her.

Vil med det samme takke alle som
har ydet oss hjelp til å betale bed-
husets gjeld. Vi er nu kommet godt
og vel halvveis og skulde noen frem-
deles vilde rekke oss en hjelpende
hånd, så send beløpet til: *Ingebr.
Eriksen, Bjerke, Rossfjord.*

Skulde dere sende så meget at vi
fikk noe tilovers var det stortatt;
for da fikk vi noe til maling av hu-
set også, så det kunde bli riktig fest-
lig til dere kommer til stevne.

Eilertsen, Fossmo, Skipperuds og
Mathisens tar nok med glede imot
gaver til Eben-Ezer, om dere synes
det er lettvinere, og så får dere av
dem et lite gløtt inn i våre bever.

Hjertelig takk på forhånd.

L. Lyngmo.

*

Svennevik-stevnet.

Det var i år det 19de pinsestevne
i rekkefølge, som blev holdt av de
frie venner på Svennevik i Spanger-
eid. Disse stevner er blitt en tradisjon
og vennene fra omliggende steder
drar dit som av sedvane og veldige
menneskemasser samles. Jeg følte for
min personlige del en særlig åndens
dragelse til å bli med der i år og tak-
ker Gud som la alt tilrette for mig
så jeg fikk reise dertil. Disse stevner
har også en stor velsignelse med sig
for samfundet i arbeidet forsamlin-
gene sig imellem og det er av stor
betydning, ikke minst i tider som de
vi nu lever i. Den gjestfrihet og of-
fervilje der utvises er rent rørende å
se. Alt preges av glede og takk til
Gud som har kalt oss til tjenesten.
Herrens herlighet var vidunderlig
hos oss i møtene. Det var åpent og
godt å vitne. Nædegavene var i rik
virksomhet. Om efterm. 2nen dag
da det gikk til stranden med 5 lyk-
kelige søsken for å begrave dem med
Jesus ved dåpen til døden var der
sikkert samlet mellem 1500 a 2000
mennesker. Det blev en høitidelig,

hellig stund. Som sagt, kan der nu sees tilbake på 19 stevner holdt i pinsen på Svennevik. Alle er enige om det alltid har vært godt å være der. Men i år sa de eldre at stevnet var så herlig at de kunde ikke minnes mer enn et som kunde sidestilles med det. Av Herrens vitner var det br. Kjelaas, Skoie, Evenstad og en hel skare andre som deltok i og frembære budskapet. Br. Paust Jensen kom helt fra Oslo for å være med. Det var langt å reise for å være med på et stevne, men han hadde rikt utbytte og drog med glede og full av den Hellig Ånd tilbake. Gud skal ha takk som aldri skuffer sine.

Søndag den 11. juni var det stevne på Harkmark. Det var vennene fra Svennevik, Mandal, Søgne, Kr. sand med flere steder som samles der en gang hver sommer. Også her fikk vi det riktig godt. Mange ophøiet Herren. I dette sogn er der ingen forsamlingsmen, men vi får leie ungdomshuset til møtene. Det ligger særlig greit til, for rett utenfor huset ligger et lite vann som også trenges til tjenesten. I år var der 3 søstre i 15 årsalderen fra Mandal som blev døpt. Gud skal ha takk! Mange motarbeider sannheten om dåpen, men som aldri før går den sin seiersgang. Gud velsigne alt sitt folk til aldri å bli trett av å gjøre det gode.

Kr.sand S 12. juni 1939.

Broderligst
Hans Wennesland.

På farten.

Larkollen.

Søndag 4. juni blev det atter anledning til en tur til Larkollen i Rygge. Brødrene Bertel Arnesen og Josef Bentsen fra Moss var også kommet og sammen vidnet vi om Herren.

Mange av vennene deltok også og det blev en riktig god dag.

Varteig.

Søndag 11. var det stevne i Varteig. Det vakre Kommunelokale er både pent og koselig å samles i.

Brødrene Arthur Jensen, Ivar Berg, Eugen Thoresen, Hans Utne, A. Bustgård, Erik Lunde, undertegnede med flere vidnet om Herren. Søster Ester Grønvold og mange brødre og søstre deltok også. Br. Arnt Gresløs ønsket oss velkommen og uttalte at han var sikker på at vi skulle få et godt samvær, og det fikk vi også.

En hel del ufrelste kom også til stede på siste møte. De var oppmerksomme og rolige. Budskaper i tunger og tydning fikk vi og alle var glade og begeistret for stevnet.

Sætre i Hurum.

Tirsdag, torsdag og lørdag var det på møter i Sætre. Det er en del stabile og pålitelige brødre og søstre i Sætre som ikke er avhengig av årstiden, men møter op til møtene.

Det var åpent å frembære budskapet.

Aasheim.

Søndag 18. hadde pinsevennene stevne og de frie venner hadde innstillet sitt møte og deltok med dem. Det var ikke særlig mange tilreisende, men det øket etterhvert så at kveldsmøte var bra besøkt. En svensk evangelist, Tørnquist, og Aasen og et ektepar som skulde til Nord-Norge, som jeg dessverre ikke husker navnet på, deltok som stevnets predikanter. På kveldsmøte fikk også jeg anledning å si noe. På eftermøte var det flere som søkte mere av Gud og en frafallen kom tilbake.

Drammen.

Tirsdag stanset jeg over i Drammen og fikk delta i møte der.

Ruben Dammen og søster Valborg Gommerud virket i Knofsgt. Br. Ruben Dammen arbeider også med evangeliets forkynnelse i teltet i Lier og på Berøa, Lierstranden.

Så bar det over Horten—Moss og hjem. Meningene var at dette nr. av «Misjons-Røsten» skulde vært ute før St. Hans, men dessverre hadde stoffet blitt liggende i trykkeriet og var ikke satt.

I Misjonshuset går møtene sin vanlige gang. Det er sommertid og utflukter og vanskelig å samle folk nu. Vi har nu besøk av br. Fredolf Johnsen et par dager i uken.

G. I.

— Når Gud får oss i enrum ved lidelse, sorg eller fristelse, ved sykdom, ved en plan som blir forpurret, et vennskap som blir brutt eller ved et nytt vennskap, når han får oss alene og vi er rådvile og ikke kan gjøre et spørsmål, så begynner han å forklare.

O. Chambers.

Der blev vekkelse

For mange år siden var vi på Jæren og drev militære øvelser. En dag fikk vi et voldsomt uvær over oss. Hele mannskapet fikk lov til å komme inn i et hus. Bonden selv underholdt sig med oss. Med ett spør han: «Hvorledes er det med det åndelige liv på åeders trakter?» «Hvad mener De?» spurte en av soldatene. «Jo, hvorledes har dere det med Jesus?» Om en bombe hadde falt ned i rummet, hadde det knapt hatt større virkning. «Ja, vil du ha greie på noe sådant, må du snakke med ham som sitter der,» sa han — og pekte på mig. Bonden skjønte jeg var som et får blandt ulver. Han så lenge på mig og begynte så å fortelle følgende:

Et stykke herfra ligger en bygd hvor det var fryktelig mørkt, åndelig talt. I vår grend bodde en fattig mann, som hadde kone og mange barn å forsørge. Han var litt av en predikant, og derfor sa man til ham: «Du får reise op i bygden, så skal vi ta oss av familien.» Predikanten reiste; men i bygden var man blitt enig om ikke å gi ham hus eller mat. Det var midtvinters og meget kaldt. — Overalt blev han nektet hus. Sent en kveld kom han til et hus tett ved kirken i 30 gr. kulde. Han banket på, men da man fikk høre hvem han var, blev døren slått igjen. Da hørte konen i huset han si: «Så får jeg dø i Jesu navn.» Men da lukket hun ham inn. Og efter en kort samtale spør han: «Det kunde vel ikke la sig gjøre å holde et møte her?»

«Er du gal? De kommer til å drepe dig,» sa verten.

«Ja, våger du huset, så våger jeg min skarve hytte.»

Da kunde verten ikke undslå sig lenger, og møtet blev bestemt. Folket kom — trampende på treskobannende, røkende, støierende. Men hvad skjer? Herrens vidne har såvidt endt salmen, før vekkelsen er igang, og der blev tårer, gråt og syndserkjennelse.

O, Jesus hjelp at jeg tålmodig venter, O bærer korset som du legger på. Og ågrer med mitt pund, så det, med renter Må gives dig når regnskap gjøres må.

Herman Gundersen,
i «Evangelisten».

Det er

Da Moody
burgh i 1874
nyhet om det
lis, «Vilde da
på reise fra
med et stort
kirkemøte, so
phia. Blandt
Spafford me
havet støtte
et seilskip, d
å synke efter
alle de om
Fru Spafford
koier og op p
henne, at ski
hun ned med
bad, om det
eller gjøre d
det var hans
damperen til
kom. En av
skip, «Lockv
ford flytend
henne. Ti d
satt i Cardif
ferte, da til
Moody forl
burgh og re
trøste de sø
fant til sin
stand til å s
vilje skjel!»
te til Chicag
Mrs. Spaffo
denne tid s
«Det er vel
dring om sin
komponerte
for første g
well Hall. I
ulykke var,
ter i Chicag
ste til Europ
omvendt.
Chicago, ble
meget inte
komme. Så
esse, at de b
Jerusalem
komme. M
ke lenge ef
siden leder
vedkvarter
for Jerusale

er vi på Jæ-
ser. En dag
er over oss.
y til å kom-
selv under-
et spør han:
et åndelige
lvad mener
atene. «Jo,
ed Jesus?»
falt ned i
hatt stør-
na greie på
e med ham
og pekte
eg var som
å lenge på
elle følge-

en bygd
rkt, ånde-
e en fattig
og mange
litt av en
man til
pygden, så
» Predi-
n var man
a hus eller
og meget
an nektet
an til et
gr. kulde.
an fikk
øren slått
uset han
yn.» Men
g efter en
Det kun-
holde et

til å dre-
våger jeg
ndslå sig
mt. Fol-
å tresko.
e. Men
har så-
elsen er
gråt og

ålmodig
du leg-
ound, så
dig når
dersen,
isten».

Det er vel med min sjel

Da Moody holdt møter i Edinburgh i 1874, hørte man den første omtale om den franske dampers forsvinn. «Ville de Havre». — Den var på reise fra Amerika til Frankrike med et stort antall reisende fra et kirke møte, som var holdt i Philadelphia. Blandt de reisende var en fru Spafford med fire barn. Midt på havet støtte damperen sammen med et seilskip, der bragte damperen til å synke etter en halv time. Nesten alle de ombordværende druknet. Fru Spafford fikk barna ut av sine klær og op på dekk. Da det fortalte henne, at skibet vilde synke, knelte hun ned med sine barn i bønn og bad, om det var mulig å frelse dem eller gjøre dem villige til å dø, om det var hans vilje. Straks etter gikk damperen tilbunns og barna omkom. En av mennene på det annet skip, «Lockurn», opdaget fru Spafford flytende på sjøen og reddet henne. Ti dager etter blev de landsett i Cardiff, Wales. Hun telegrafererte da til sin mann i Chicago. Moody forlot sine møter i Edinburgh og reiste til Liverpool for å trøste de sørgende foreldre. Han fant til sin store glede, at de var istand til å si: «Det er vel; Guds vilje skje!» I 1876, da vi returnerte til Chicago, bodde jeg hos mr. og Mrs. Spafford i flere uker. Under denne tid skrev Spafford sangen: «Det er vel med min sjel», til erindring om sine tapte barn. P. P. Bliss komponerte musikken og sang den for første gang ved et møte i Farwell Hall. Det trøsterike ved denne ulykke var, at under et av våre møter i Chicago en kort tid, før de reiste til Europa, hadde alle barna blitt omvendt. Mens de ennå bodde i Chicago, blev mr. og Mrs. Spafford meget interessert i Kristi annet komme. Så intens var denne interesse, at de bestemte sig for å reise til Jerusalem og der avvente Herrens komme. Mr. Spafford døde der ikke lenge efter. Mrs. Spafford blev siden leder av en forening, hvis hovedkvarter var i en bygning utenfor Jerusalem.

Radioen

tas mer og mer i evangeliets tjeneste i China. Alle kirkesamfund samarbeider i utsendelsene, og fransk russisk, engelsk og flere kinesiske dialekter benyttes. Der er eksempler på at lyttere er blitt ledet til tro på evangeliet.

De frie misjonærer.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer en rett er og det blir dog kun fattigdom. (Ordspr. 11, 24.)

AFRIKA

Margit Haraldsen:

Lods Henrik Johansen, Løvenskjoldsvel 27, Jar, Oslo.

Hansine Nesfossen:

Constane Nøstdal, Løbergsveien 28, Bergen.

SWAZILAND

Trygve Gjøsund og hustru.

Kasserer:

Karl Paus Jensen, Guldbergsvel 26, Heggeli, Oslo.

Jenny Evenstad:

Karl Paus Jensen, Guldbergsvel 26, Heggeli, Oslo.

DEN NORSKE CONGOMISJON

Alb. M. Christiansen:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Odvar Berg

Arne Wold, Solheimsgaten 2, Oslo.

ARGENTINA:

Berger N. Johnsen:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

CHINA:

Str. Dørum og Karlsten:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

Alfhild Bjerva:

Torolf Andersen, Sørilgt. 15, Oslo.

Gunhild Gundersen:

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staubø.

Asta Thuen:

Liv Skorge, Wergeland Minde pr. Bergen.

Christofa Brundtland:

L. Hvidsten, Nordre Skogvel 26, Bergen.

Inger Frelumstad:

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i Vestfold.

INDIA:

Anna Jensen:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

Dagmar Jacobsen

Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.

Franck Desmond:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Hilde Wergedal:

Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandsvær.

FOR TIDEN HJEMME:

AFRIKA:

Jens Glittenberg:

Kasserer: R. Løkklingholm, Mosternamn.

CHINA:

Helga Lundeby.

Jul. O. Lind, Moss.

F. O. Schrøder:

A. Toftner, Sofienberggaten 16 II, Oslo.

Jens Fjeld.

Byggmester K. Aarmø, Ski st.

VERICHROME KODAK FILM

Fremkalling
og
Kopiering

Sigurd Hansen

BOK OG PAPIRHANDEL

SARPSBORG

Misjonskandidater:

AFRIKA:

DEN NORSKE CONGOMISJON

Harriet Johansen,

Fru Anna Johansen, Ø. Smestad pr. Oslo.

Erling Kristiansen, Ester Kristiansen.

Gunnar Aaby Holm, Oppegårdsvei 20, Nordstrandshøgda pr. Oslo.

INDIA:

Aslaug Bratås:

Kasserer:

Ragna Winther, Kirkeveien 17 III, Trondheim.

Følgende misjonærer støttes delvis av de frie venner:

CHINA:

Signe Pedersen og Inga Johnsen:

Th. Wessel, Fredriksborgsveien 37/39 Bygdøy pr. Oslo.

Torkild Rasmussen:

Jul. O. Lind, Moss.

Olga Schult:

Gerda Sivqeland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

INDIA:

B. og Gundhild Finstrøm:

Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Telemark.

FOR TIDEN HJEMME:

INDIA:

Hans Svendberg:

Hardy O. Mossberg, Kredittbanken, Haldden.

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv:

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Agent Einar Johansen, Einarsborg, Hølden, Moss.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Ellertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Eilertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadbotn, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Maria og Sigurd Breimoen.

Komagfjord, Alta.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland
— Like ved Randsfjorden —
Andakt. God mat. Gode senger.
Båt. Badestrand.
Ideelt feriested. Åpent hele året.
Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelig pris.

Ruth Hansen.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEEN
(Trygve Gabrielsen)
Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.
God middag. Kaffe og smørbrød.

Bibeluke

holdes på Moen Pensjonat, Fevik i
tiden 13—20. aug.

Aftenmøter i leiet lokale. Bibeltimer og samtalemøter holdes på Moen.

Pensjonspris kr. 4.00 pr. døgn.
Innmeldelse til

A. Andersen,
Moen, Fevik pr. Arendal.

Vennestevne.

Ebenezer, Skiptvet,
(Svae Bedehus)

9. og 10. september.

Velkomstmøte lørdag aften kl.
7.30. Søndag møter kl. 11 og 4.
Symannsmusikken fra Halden, misjonær Fjeld m. fl.

Alle hjertelig velkommen!

For vennene:

Jørgen Johansen og A. Solvang.

Stevne

avholdes på «Karmel», Svelvik søndag 9. juli. Venner er hjertelig velkommen.

For vennene
Anton Dyve.

Stort evangelisk friluftstevne

holdes ved

Skjærvikens badestrand i Borge
søndag den 23. juli. Møter kl. 11, 4
og 7. Talere: Thor Sørlie fra Oslo,
A. Isaksen fra Halden og Lyder
Engh fra Fredrikstad.

Kristi menighets musikkor fra
Fredrikstad deltar.

Høittaler benyttes. Mat og drikkekar medtas. Kaffe, melk og mineralvann fåes kjøpt.

Bilvei helt frem, både fra Fredrikstad, Sarpsborg og Skjeberg.

Bussforbindelse med begge byer.
Alle hjertelig velkommen.

Vennestevne.

I Breivikbotn, Finnmark blir ved
Guds vilje stevne søndag og mandag
23—24 juli forstk., hvortil Guds
folk fjernt og nær innbydes.

Velkomstmøte lørdag aften kl. 8.

For vennene
Nils Stien.

Vennestevne

på «Fjordvang», V. Gran søndag 2.
juli. Misjonær Fjeld med flere deltar på stevnet.

Alle velkommen.

For vennene
Lars H. Falang.

Betania, Rygge.

Stevne søndag 2. august. 7 manns-
musikken fra Halden og flere predikende brødre deltar. Møter kl.
10.30, 3 og 6.

Melk, kaffe og mineralvann fåes kjøpt.

Alle hjertelig velkommen.

For vennene
Hans Utne.

Misjonshuset, Sarpsborg.

Stevne søndag 20. august. Nærmere siden.

For vennene
G. Iversen.

Vennestevne

avholdes på «Klippen» Saltnes søndag den 9. juli. Flere tilreisende evangelister deltar.

Møtene begynner kl. 10.30 form.
3 og 6 etterm.

Mat, kopp og mugge medtas.
Kaffe, melk m. m. fåes kjøpt på stedet.

Alle hjertelig velkommen.

For vennene
Lars Lervik.

«Berøa» Lierstranden.

Stevne holdes søndag den 9. juli i «Folkets Hus». Møter kl. 11, 3 og 6. Velkomstmøte lørdag den 8. og fest mandag den 10. juli i «Berøa.» Harald Bysveen og Ruben Dammen taler. Alle velkommen.

Stevne

Vennene på «Betel» Storsteinnes i Balsfjord avholder stevne den 8. og 9. juli.

Pastor Daniel Belfrage fra Gøteborg i Sverige, sammen med flere deltar. Stevnet begynner lørdag kl. 20. Man melder sig til undertegnede
Henrik Eilertsen.

Stevne

Eben-Ezer, Rossfjord.

Vennestevne 16. juli.

Stevnet begynner lørdag kl. 8 og varer til mandag aften.

Tilreisende melder sig til:

I. Eriksen, Bjerke, Rossfjord.

Stevne

Om Gud vil avholdes stevne på Sætre i Hurum søndag den 16. juli. Venner innbydes på det hjerteligste.

For vennene
Aksel Abrahamsen.

**«Misjons-Røsten»
Kommisjonærer:**

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostredet 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Johs. Ihlebek.

Fredrikstad: Hagmann Kristiansen,
Kapellveien 8.

Gøteborg, Sverige: J. O. Strøm.

Haugesund: Bolette Alfsen.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang.
Hans Vennesland

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2, Charsten Blegeberg.

Konowsgt. 21, III og Arnt Andersen, Toftesgt. 41.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser:

Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Inger Fagerli.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømmø: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer

Moger.

Glommens trykkeri, Sarpsborg 1939

M

NUMMER

Søndag
tåke og v
gjøre? Vi
vår utstas
vi ikke g
dagene, d
ser og m
for å rek
Men nu
spandere
men og
så utrygt
avgårde.

Nettop
til Cana
og ikke v
komme i
på Cana
den siste
spøvnløse
rundt or
lærere, f
les som
forferde
rens sak
siden va
gynte å
lille mø
dagsfor
ha møt
nedreve
og huse
å skuff
Til slu
sten ne
og noe
å repar
nokså
trent f
disse v
les so
set ret
de rep
ferdig
der.
menn
ger a